

MAROSVÁSÁRHELYI KIR. ÜGYÉSZSÉG
ÉRK. 1911. MÁRCIUS HÓ 22.

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP

Felelős szerkesztő:
TÓTHFALUSI JÓZSEF
lelkész

Társszerkesztők:
Dr. Horváth Zoltán ügyvéd, az
Orsz. K. Sz. ügyvez. titkára.
Paál Gusztáv, ref. kollegiumi
tanár Maros-Vásárhely::

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
M.-Vásárhely, Szentgyörgy-u.
9. szám, ref. lelkészi hivatal

Megjelenik minden vasárnap

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre 5 K. — f.
Fél évre 2 K. 50 f.
Negyed évre 1 K. 25 f.
Egyes szám ára 10 f.

Kiadja: Az Erdélyi Református Egyház-
kerület „Kálvin Szövetsége“

XII. évfolyam.

Maros-Vásárhely, 1911. március 19.

12. szám

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dr. Gecse Dániel

Krisztus gyógyító ereje.

Máté 8, 16.

Gyógyíts meg engem Uram és meggyógyulok. Jer. 17: 14. Isten felelete: Én vagyok az Ur, a te orvosod. 2. Móz. 15: 26. Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Máté 9: 12. Látám az ő utait, meggyógyítám őket. Ésa. 57: 18—43; 4—61: 1. Ő mindenféle betegeket gyógyított. Máté 8: 16.

Hogy Krisztus mindenféle testi nyavalyát meggyógyított, ez azon isteni hatalmának volt jele, hogy ő lelkünknek is mindenféle, bármely kétséges és veszélyes bajait is megorvosolja. Bizd azért magadat teljesen ápolására; ismeri ő a te bajaidat is, és biztosan kigyógyít belőlök. Hisz ő már sokakat, sőt mindeneket, akik csak óhajtják azt, orvosolt meg minden bajaikból. Ő előtte soha se lehetsz igen rossz vagy igen nyomorult. Ő mindig kész és képes rajtad segíteni. Minél terhesebb a te nyavalyád, Ő annál könyörületebb, annál türelmesebb lesz irántad. Ő akként bánik velünk, hogy előbb betegségünket teljes nagyságában érzeti velünk, és sebeinket kioldja s midőn legnagyobb szükségünk van orvosra, esedezzünk teljes buzgalommal segélyeért, és Ő biztosan bekötözi sebeinket, meggyógyít bennünket, néha lassan és csudálatosan, de mindig teljesen; mert Ő minden, még az orvosolhatatlannak látszó bajt is meggyógyítja.

Az evangéliom — a mennyei öröndetes izenet — ha azt megértve szívünkbe fogadjuk, nekünk minden bűn ellen paizsul szolgál, és megzabolazza a bűnt; e mellett enyhítő balszamként árad az mindazok megsebhedt lelkiismeretére, akik vétkeztek; —

ez erősít meg a bűnbocsánat felőli remény s bizalmakban, az Atyánál szólólónk, a Jézus Krisztus által, aki igaz és bűneinkért engesztelő áldozat, de nemcsak a mienkért, hanem az egész viláért. 1. Ján. 2: 1, 2.

Kétségben.

*Szárnyaszegett madár a lelkem,
Vergődik a porban leverten;
Mert hiába minden küzdelem,
Nem győz a hit a holt lelkeken.
De a győzelmet Te mégis megadhatod;
— Legyen meg, Istenem, a Te akaratod.*

*Emeld fel a lelkem a porból,
Töröld le, ha könnyem kicsordul,
Biztass, ha a kétség utól ér,
Hogy Te vagy a győző, a vezér,
Te a halottakat is feltámaszthatod;
— Legyen meg, Istenem, a Te akaratod.*

*Az enyém a munka, tudom én,
A Tiéd az áldás, várom én,
Megcsufolni nem bír az élet,
Mert Te amit kezdél, elvégzed,
Győz a „kis sereg”, ha Lelkeddel áthatod,
— Legyen meg, Istenem, a Te akaratod.*

Dr. Kecskeméthy István.

Egyházépités.

Irta: Kurátor.

Aki valaha csak valami kis kunyhót épített is, jól tudja, hogy milyen munka az építés. Milyen nehéz, aggodalmas, fáradságos. És milyen szüntelenül tartó. A legkisebb ház építését sem lehet úgy befejezni, hogy ahhoz aztán többé egy ujjal sem kelljen nyulni. A nagyobb épületeken meg éppen mindig akad valami építeni való. Ország-világ látott emberek beszélnek, hogy azokat a híres külföldi nagy templomokat ritkán lehet

úgy látni, hogy rajtok az építők ne dolgoznának. De ha ezt a legremekebb alkotmányt e roppant világnak szép épületét nézzük is, azt látjuk, hogy bár Isten ezt a teremtéskor tökéletesen megépítette, azóta is folyton építi.

A legeggyűbb ember is balgatagságnak tartaná azért, ha azt mondaná neki, hogy mivel ő kész házat örökölt atyjától, neki már most az ő házat nem kell építeni! Már hogyan kellene? Ugyancsak nagyon kell! Mert nézze meg csak valaki, mivé lesz rövid idő alatt az olyan ház, amit nem építgetnek. De olyan talán nincs is. Hanem vannak gazdátlan, per alatt levő házak, melyeknek elhagyatottsága, romladozása közmondássá is lett. Hát biz' erre a sorsra jut minden olyan ház, amelyikre nincs gond. — Még a csiga is folyton építgeti házat, hát az ember hogyan építené?!...

És ha ez így van a nádfedelű viskókra és az égbe nyuló tornyokkal ékeskedő évszázados templomokra nézve egyaránt, így kell lenni a mi hitünk dicső templomára, az Anyaszentegyházra nézve is. És így is van. Az iskolákban azt tanítják, hogy minden prédikáció célja az építés. A leendő papokat a teológiákon — lelkipásztorképző intézeteken — arra tanítják, hogy hogyan építsék az egyházat. Az egyházépítésére vannak a presbiteriumok, egyházmegyék, kerületek és ezeknek minden hivatalnokai. Kiváltképpen az egyház építésére tartja fenn az egyház az iskolákat és papságokat. Tehát bár az egyház építésében minden hívőnek munkálkodnia kell, mégis legszorosabb kötelességük az a lelkész és tanító uraknak. Legkivált pedig a lelkész uraknak egész életüket, minden erejüket és idejüket az egyházépítésre kell szentelniük, mert a végre állítottak hivatalukba. És éppen ezért a legnehezebb, legterhesebb, de egyszrsmind a legszebb, legdicsőbb hivatal a lelkipásztori hivatal.

Ezt azonban — fájdalom — nem mindenki gondolja így. Vannak úgy az egyháziak, mint a világiak között

olyanok, akik úgy gondolkoznak, hogy jól megépítették az ősök az egyházat, hát szükségtelen azt nekünk még folytonosan mindig építgetnünk. Ne mozgolódjunk, ne munkálkodjunk, hanem hagyjuk folyni a világ sorsát a maga kedvére. Ugy gondolkoznak ezek, mint az egyszerű gazda, aki azért nem építette meg nagyon megvedlett házat, mert nem azért örökölte ő azt, hogy építgesse, hanem azért hogy lakjék benne. Mikor pedig azt vetették neki, hogy ha nem építgeti nem is lakhatik benne, mert majd a nyaka közé szakad nemsokára; hát erre csendes nyugalommal így felelt: „amíg én élek, csak kitart, azután pedig aki hátul marad, huzza be az ajtót.“ Ez a gondolkodás pedig sem nem szép, sem nem okos. És az ilyen embert az utódok nem is nagyon áldják emlékezetben.

Minden okos embernek be kell tehát látni, hogy az egyház nemcsak arravaló, hogy mi benne éljünk, hanem arra is, hogy mi azt építgessük. Mert ha nem építgetjük, akkor könnyen megeshetik, hogy utódainknak olyan rongált házat hagyunk halálunk után, hogy azok bizony nem áldják a hanyag és rest elődök emlékezetét. És tényleg minden okos ember hangoztatja is, hogy az egyházat építeni szükséges.

De hogyan?

Vannak olyanok, akik úgy akarják építeni, hogy magok semmit sem csinálnak, azokat pedig, akik a falakon, tetőn munkálkodnak, a bástyákat erősítgetik, az ellenséget távol tartani igyekeznek, nagy lármával el akarják kergetni. Már az ilyen emberekről mindenki láthatja, hogy vagy nem tökéletes elméjük vagy pedig hamislelkűek. Csak ámitásból hangoztatják, hogy az egyházat építeni kell, a valóságban pedig, szívök szerint romlására törnek az egyháznak.

Vannak aztán olyanok is, akik meg úgy akarják az egyházat építeni, hogy más fundamentumra akarják annak épületét áthelyezni. A régi fundamentum ugyanis a Krisztus Istensége. A

Péternek tett ígérete szerint az Ő Isten-ségében vetett hitén építette fel Krisztus Urunk az Ő egyházát. Ezen a fundamentumon építgették azt tovább az első keresztyén zsinatok. Ezen a reformátorok is, akik a római egyház által behozott minden emberi találmányt elvetettek, de az első szent zsinatok végzéseit épségben hagyták, s bőven kifejtették, hogy ők azért nem eretnekek, mert a Krisztus Istenségét hiszik és vallják. Ezen a fundamentumon állva tudta kiállani az evangyéliomi egyház a hosszú századok nehéz zivatarait, megpróbáltatásait. De erről a régi Fundamentomról régen megiratott, hogy „vettetett az sokaknak esetekre, kinek sokan ellene mondanak.“ Ellene is mondtak kezdettől fogva mind máig sokan. Hiába tagadnók, tudja ugyanis mindenki, hogy a keresztyén nevezetűek közül sokan vannak (páristák, lutheránusok, kálvinisták, stb.) akik Krisztus tagadók. Fájdalom, így van, bár ne ne volna így. A műveltek közül némelyek azt mondják, hogy csak a szegény embernek való a Krisztusba vetett hit; a szegény emberek közül némelyek meg azt mondják, hogy de bizony csak a művelt uraknak való az, akik ráérnek templomba járni és Bibliát olvasni. Az igazság pedig az, hogy úgy a szegények, mint a gazdagok, úgy a műveltek, mint a tanulatlanok között egyaránt vannak hívők is, hitetlenek is; de talán manapság többen a hitetlenek. Ezt látva némely hitetlen tudósok úgy gondolták ki, hogy hátha hitelenség által lehetne az egyházat építeni? Ugy okoskodtak ugyanis, hogy az a sok közönyös ember azért nem törődik az egyházzal, mert az a Krisztus Istenségét hirdeti, s azt gondolták, hogy ha ők mindazokat a hitcikkeket elvetik, amiket a hitetlenek nem hisznek, hát akkor majd a hitetlenek egyszerre nagyon buzgó templomba járók s tevékeny egyháztagok lesznek. Így esett aztán, hogy elkezdtek a mi fundamentumunk erősségeit ingatni, s hirdették, hogy amit az atyák hittek, azt ma már nem hihetjük, más alapokat

kell vetnünk. Ez ám aztán a furcsa építés, mikor a ház alól a szegletköveket, az egész fundamentomot ki akarják szedni! Hát csak annyit mondog, hogy ezek a fura építők a mi legnagyobb ellenségeink.

Vannak aztán olyanok is, akik azt mondják, hogy a régi fundamentom teljesen jó, tehát ezen kel építeni. Hanem az a baj hogy nem áll minden egyes téglá elég erősen a fundamentumon, azaz: nem ragaszkodik minden egyes egyháztag elég erős élő hittel Krisztushoz, az Isten egyszülött Fiához. Az építés munkája tehát főképpen az legyen, hogy a meglazult, hulladozó téglákat erős viharálló cementtel újra a Fundamentumhoz és egymáshoz erősítsük. Azaz: a közönyös, ingatag, gyenge hitű embereket élő erős hit által a Krisztussal eleven összeköttetésbe hozzuk, s egyházunk iránti hűségökbe megerősítsük. A hitetleneket pedig a hit igazságáról a hit erejével meggyőzzük.

Ezt cselekszi az a kis sereg, amelyet erősíteniünk egyik legfőbb törekvésünk.

Boldog aki ebben az építésben részt vehet.

ISTEN IGÉJE

Elmélkedés a hazaszeretetről.

— Március 15-ike alkalmából —

Luk. 19. 41.

A keresztyénség a legnagyobb előszere-ttel hirdeti a szeretet tudományát. Megtanít az minket arra, hogy mitsem ér az ember; ha e szent érzelm nem dobogtatja kebelét; hogy nem ér semmit a földi élet, ha a szeretet szivárványa fönn nem ragyog egünk boltozatán.

Alig lakik érzelm az emberi kebelben, melyről a költők annyit énekeltek volna, mint az édes, a tiszta, nemes hazaszeretetről. Ha valaha valamely érzelm lángra tudta gyulasztani az emberek kebelét, a hazaszeretet az, a mi e földön annyi lelke-

sedést költött, a mely nemes érzelmet oly sok hősi halál pecsételt meg.

A keresztyénség minden szépet, minden nemest pártfogásba vesz, nem lehet hát, hogy a hazaszeretetet is elő nem mozdítaná. Ott, hol az igaz lelkesedés tüze lángol, a keresztyénség mindig ott áll a maga még jobban lelkesítő erejével; ott, hol nincsen tűz, — mert nincsen erő, nincsen lélek, — a keresztyénség lánggra lobbantja azt, mert hiszen az szeretetet hirdet mindenben; már pedig igaz lelkesedés nem lehet szeretet nélkül.

A Biblia nem beszél világos szavakkal a hazaszeretetről, de bizonyos az, hogy ugy az ó-, mint az újtestamentomi részében tömérdek példát olvasunk az igaz, az önzéstelen hazaszeretetnek. A sok közül csak két példát idézve, mily bánatosan kesergett Nehémiás a fölött, hogy az a város, melyben az ő atyáinak koporsóik vannak, elpusztított és annak kapui a tűz miatt megemésztettek és mily igaz vala az a köny, melyet Jézus, Jéruzsálem felé közeledvén, ezen város jövődő sorsa felett hullatott. Én is szeretem az én hazámat. Szeretem azt a földet, melyet őseink vérök áldozatával tettek magokévé, melynek talaján ringott az én bölcsöm is, mely őseimnek és nekem is kényeret adott és ád.

Az igaz hazaszeretet abban áll, hogy tisztelnem kell hazám alkotmányát. Idvezítőnk szavai szerint megadom a királynak, a mi a királyé, s hiven teljesítem mindenben alattvalói kötelességeimet. Ha béke honol ez ország határain belül, erőm mértéke szerint előmozdítom a közjólétet, becsületes munkámmal szaporítani igyekezőn nemzetünk vagyonát. Ha a háboru viharja dühöng e haza bércein belül, a magam körében mindent elkövetek, hogy becsületes győzelemben visszaálljon a béke, s jólét viruljon újra e haza völgyein.

Óh Atyám, nagy Isten, ki Ura vagy a királyoknak, s kit imádó érzéssel a seregek Urának nevezünk, tedd boldoggá e szép magyar hazát; hozd közel egymáshoz az itt megtelepedett különböző nemzetiségek szívét, hogy igaz szeretetben éljünk mindannyian, s jusson eszünkbe mindenkor, hogy mi nemcsak e földnek vagyunk lakói, hogy mi nemcsak ez a földi haza lakóhelyünk, hanem

a Krisztus által mennyei polgárok is vagyunk, s ugy kell teljesitenünk minden mi hazafiui kötelességeinket, hogy méltóknak tálaltassunk a mi mennyei örökségük elvétele.

Ha Isten áldó kegyelméből megnyílnak a bőség csatornái e haza földéni; ha munkánkat megjutalmazza Istennek jóságos keze: azzal mutatjuk ki hazaszeretetünket, hogy segítvén a szegényeken, a haza boldogítására megtakarítjuk az áldás fölöslegét. Ha csapások látogatnak minket; ha pusztító árviz tönkreteszi termésünket; ha fölemésztí a tűz, a mit kezünk nehéz munkájával újra visszaszerezzük hazánk javára azt, a mit Isten keze végéremehetetlen akarata elvett mi tőlünk.

Nagy Isten, áldj meg engem a tiszta szeretet lelkével, hogy igazságban élvén, általam is erősödjék e haza. Áldd meg e föld népét tiszta, igaz vallásossággal. Ámen,

Kegyesség utja.

Ő él.

Douglas F., a feketék híres szónoka, beszélt a következőket: „Népem jövőjét oly kétségbeejtő helyzetben láttam, hogy beszédemet így végeztem: A fehérek ellenünk vannak, a kormány ellenünk van, az idők szelleme ellenünk van. Minden összeesküdött ellenünk, nincs semmi reményem a feketék jobb jövőjében. Telve vagyok szomorúsággal.“

Erre felemelkedik a hallgatók sorából egy öreg néger nő és szól: „Douglas Frigyes, hát meghalt a mi Istenünk?“ E nő ismerte az erőnek és győzelemnek a titkát.

Csupa jót.

Luther Márton egykor meglátogatott egy nagybeteg diákot. „Fiam nemsokára meghalsz, mit visesz Megváltódnak?“, Csupa jót“ felelt az ifju. Csodálkozva szólt Luther: „Miféle jót vihetsz te a Megváltóhoz, mikor mi mindnyájan bűnösök vagyunk?“, „A szívemet viszem neki, melyet az Ő drága vére lemosott.“ Nagy öröm fogta el Luthert e szavak hallatára: „Menj bátran fiam, te kedves vendége leszesz az Urnak, mert Jézus vére megtisztít minket., 1. Ján. 1 : 7,

KALVIN-SZÖVETSÉG

Az Erdélyi Ref. Egyházkerület Kálvin-Szövetségének alapszabályai

III. SZAKASZ.

33. Minden egyházmegyei Kálvin-Szövetség rendes jegyzőkönyvet vezet és pedig úgy, hogy abból a tevékenység tiszta képe látható legyen és azt beküldi az egyházkerületi Ig.-Választmányának, ennek elnöke kezéhez, hogy ez azt illetékes bizottságával átnézhessen s az átnézésről, a jegyzőkönyvben található nevezetesebb ügyekről, valamint az összehasonlítás eredményéről a bizottsági jelentés alapján a közgyűlésnek előterjesztést tétethessen.

32. Az egyházmegyei Kálvin-Szövetség feladatuknak tekintik, hogy az Erdélyi Ref. Egyházkerületi Kálvin-Szövetség közgyűlései iránt az érdeklődést a legszélesebb körben felköltsék s e közgyűlések hatását marandóvá tegyék.

33. A Kálvin-Szövetségek, ahol kivihető, egyházközségek is szervezendők a jelzett célok szolgálatára.

IV. SZAKASZ.

Intézkedések az Erdélyi Ref. Egyházkerületi Kálvin-Szövetség megszűnése és az Alapszabályok módosítása esetére.

34. Az Erdélyi Ref. Egyházkerületi Kálvin-Szövetség megszűnése csak oly közgyűlésen mondható ki, melynek programjába a megszűnés kérdése felvetett és e program legalább 3 héttel a közgyűlést megelőzőleg az egyházkerület lapjában kihirdettetett. A megszűnés kimondására a jelenlevőknek legalább kétharmadát tevő többség szükséges. Az alapszabályok módosítása is e föltételek mellett érvényes. Az Erdélyi Ref. Egyházkerületi Kálvin-Szövetség vagyonáról a Szövetség megszűnését kimondó közgyűlés rendelkezik, ha azonban e közgyűlés nem rendelkezett, akkor a megszünt Kálvin-Szövetség vagyona az egyházkerületi igazgató tanács kezelése alá száll s az egyházkerületi közgyűlés által kijelölt célra fordítandó.

Vége.

Ezen „Alapszabályok“ elfogadtattak 1909.

év november hó 13-án tartott közgyűlésen, Kolozsvárt.

P. H.

Nagy Károly s. k.
a Szöv. egyh. elnöke.
1567—1910. szám.

Dr. Ravasz László
a Szöv. egyh. titkára.

Jóváhagyta az erdélyi ref. egyházkerület igazgatótanácsa.

Kolozsvárt, 1910. május 4-én.

P. H.

Dr. Kenessey Béla s. k. Ij. Péter Lároly
ref. püspök, elnök titkár.

MI UJSAG?

Olvassuk rendszeresen a Bibliát!

(Ütmutató a Biblia olvasásához)

Nemzeti misszió.

20. Htfő. Templomépités. Zak. 6:9—15.
21. Kedd. Sok pogány csatlakozik. Zak. 2:10—13. 22. Szerda. Növekedő királyság. Zsol. 72:16—19. 23. Csütörtök. Az Ur országa. Máté 13:31—33. 24. Péntek. Hírnökök I. Kor. 2:1—6. 25. Szombat. Kötelesség. Tit. 3:1—9. 26. Vasárnap. Nemzeti misszió. Ezs. 62:1—12. Mi történt már a misszió terén? Mit tehetsz te? Az Ur-közel!

— **Bánffy Dezső** báró ref. egyházkerületi főgondnokunk és konventi világi elnökünk egészségi állapota napról-napra örvedetesen javul. A legujabb hírek is igen örvedetesek s így kilátás van arra, hogy pár hét múlva elhagyhatja betegágyát.

— **Dr. Gecse Dániel** emberszereteti intézet megalapítója. Kegyes, istenfélő, igaz keresztyén lélek volt, aki született 1768. március 7-én Cigányiban (a mai Szilágy-megyében), meghalt 1824-ben, Marosvásárhelyen. Intézete első alapjául 1820-ban 2000 forintot tett le a marosvásárhelyi főiskola pénztárába azzal a rendeltetéssel, hogy ez az összeg — a később hozzácsatolt 6000 frttal — 1 millió rénes frtra gyarapítsák. Ekkor egyik fele az erdélyi ref. egyházkerület, másik fele a magyar kir. kormány rendelkezésére adassék úgy, hogy az összes kamatok időtlen-időkön át közjótékonysági és emberszereteti (egyházi és iskolai) célokra fordíttassanak. Az alapítvány

1904. év óta az előirányzott összegre kinőtte magát s áldásos feltételeihez képest működik a „dr. Gecse Emberszereteti Intézet.”

— „A Kálvin-Szövetség f. hó 12-én Kispesten újabb fiók-szövetséget alakított, amelyen nagyszámmal vettek részt a Kispest és hozzátartozó Wekerle-telep kálvinista hívei. Kispestnek több mint 30.000 lélekre megszorodott lakossága közül, mintegy 3000 a kálvinista hívő s így igen nevezetes és fontos pozíciót képez Kispest lelki életének felkarolása. A szövetségbe mintegy 200-an léptek be s elnökké Bilkei Pap István budapesti ref. tehol. igazgató, alelnökké Somogyi Géza, ny. tanítóképezdei igazgató, egyházi főgondnok dr. Pruszinszky Pál ref. theol. tanár választatott meg. A titkárságot Bartha Pál, a Nemzeti Iskola szerkesztője, Wekerle-telepi iskolai igazgató vállalta. P. Horváth Zoltán szövetségi titkár ismertette a szövetség céljait, mire a hívek nagy lelkesedéssel csatlakoztak a Kálvin-Szövetséghez s ez annál inkább örvendetes, mert Kispesten a Ref. Ifjúsági egyletnek és a Lorántfy Zsuzsanna egyletnek is erős fiókjavan. A legutóbbi időben Zemplén megyében Uj-Csanáloson Torró Miklós az egyház ifju lelkésze alakított Kálvin-Szövetséget több mint 100 taggal s nagy lelkesedéssel fogtak hozzá a munkához. Megalakították a hajadonleányok, az ifjak s a vasárnapi iskola szakosztályát, ezenkívül az énekkar és a gazdasági egylet is szakosztályai a szövetségnek. Az Országos Szövetséggel való összeköttetés erősítésére 50 K. évi tagdíjjal járulnak az Országos Szövetség kiadásaihoz, amelyet folyó évre be is fizettek.

A szövetségnek újabbán alapító-tagjai lettek: dr. Darányi Gyula budapesti ügyvéd, Máday Izidorné és a hódmezővásárhelyi ref. egyház. Sajnálattal közli a szövetség, hogy két kiváló alapítótagja, dr. Szuhay János, körömpai vésztári igazgató és Horváth Lajos főrendiházi tag elhunytak.

A szövetségi titkári kiadások fedezésére névtelen adakozó 300 K. adományt juttatott, amelyet e helyen hálásan nyugtáznak.

A Genfi jubileumi Emlékkönyvből mintegy 200 példány maradt fenn a 2 koronás kiadásból s a szövetség vezetősége elhatározta, hogy ez a „Kalvineum” javára ajánlja

fel oly módon, hogy az eladási árból 40 %-ot juttat a Kalvineumnak, amiért is e helyen hívjuk fel a lelkész és tanító urakat s más érdeklődőket, hogy a hátralévő füzetek eladásában segédkezni s arra a hívek figyelmét felhívni sziveskedjenek, mert ez mintegy 160 K-át juttathatna a Kalvineum alapjára.”

— A marosi egyházmegyei (Erdély) Kálvin-Szövetség f. é. április 1-én d. e. 10 órától kezdődőleg közgyűlést fog tartani. A közgyűlés tárgyait jövő számunkban részletesen közöljük.

— A „Vasárnapi Ujság” március 19-iki száma a szép aktuális képek egész sorát közli: a kissármási gázkutról, Apponyi amerikai utjáról, a repülőgép legújabb diadaláról, Rippl-Rónai József kiállításáról, az Operaház és a Vigszínház ujdonságairól stb. Szépirodalmi olvasmányok: Rákosi Viktor regénye, Móricz Zsigmond novellája, Lampérth Géza és Peterdi Andor versei, Marcelle Tinayre franciából fordított regéne. Egyéb közlemények: cikk és kép az 1849-iki aradi csatáról, cikk a legrégebb esőmérőről, tárcacikk a hétről s a rendes heti rovatok: Irodalom és művészet, sakkjáték stb. — A „Vasárnapi Ujság” előfizetési ára negyedévre öt korona, a „Világkronika”-val együtt hat korona. Megrendelhető a „Vasárnapi Ujság” kiadóhivatalában (Budapest, IV. ker., Egyetem-utca 4. szám.) Ugyanitt megrendelhető a „Képes Néplap”, a legolcsóbb ujság a magyar nép számára, félévre két korona 40 fillér.

HETI SZEMLE

■ ■ ■

Hazáért és vallásért. Nyitra városában az elmúlt vasárnapon, meglehetősen váratlanul, jelentékeny esemény történt. Az ottani, nagyrészt bevándorolt reformátusok templomot építettek maguknak és azt felavatták. A felavatás igen tág keretben történt. Nemcsak Antal Gábor a dunántuli református püspök, hanem Tisza István is, aki ez uj magyar református egyházban főgondnoki hivatalt visel, megjelent, hogy jelenlétével a felavatást ünnepesebbé, emlékezetesebbé tegye.

Tisza István gróf szükségét jelezte a régi vallásosság és erkölcsökhöz való visszatérésnek. Reámutatott arra, hogy ebben a törekvésben egyesülni kell a különböző egyházaknak s azután így folytatta:

Nemcsak egyháznak látok templomot emelkedni e városban, hanem látom, hogy más vallásfelekezetűek is velük együtt vesznek részt ez örömből. Erre soha oly szükség nem volt, mint most, amikor a korszellem a materializmusnak és istentagadásnak annyira kedvez. Két karral kell e veszedelem ellen küzdeni. E két karunk legyen a protestánsizmus és a katolicizmus. A katolicizmus küzd a tekintély elvével. Akiket azonban a tekintély elve meg nem győz, akik a szabad vizsgálódás szabadságát maguknak megőrizni akarják, azok számára védekező és sujtó kar a protestantizmus legyen a materialista kor tévelygéseiben. A két vallás, együtt vezesse vissza a nemzetet Krisztushoz.

Az ujoncjavaslat. A képviselőház igen rövid ideig tartott tárgyalás után elfogadta az ujoncok megajánlásáról szóló törvényjavaslatot, úgy hogy azt már a főrendiház közjogi és törvénykezési bizottsága is le-tárgyalhatta e hó 13-án, a képviselőház pedig áttért a költségvetésről szóló törvényjavaslat tárgyalására, amely előreláthatólag szintén nem sokáig fog tartani, mert az ellenzék csak hivatalos szónokait vonultatta fel ellene.

A védőerőreform. A közel jövőben fogja a honvédelmi miniszter a képviselőház elé terjeszteni a védőerőreformról szóló törvényjavaslatot s ezzel kapcsolatban a katonai büntető perrendtartásról szóló javaslatot. Ez a javaslat lesz előreláthatólag a legszemdelmesebb viták előidézője, most az ellenzék kifejezetten erre tartogatja erejét.

Méhészeti tanfolyamok. A földmivelésügyi miniszterium által Marosvásárhelyen létesített mintaméhesben az erdélyrészi méhtenyésztők számára az 1911. év nyarán tanfolyamok fognak tartatni és pedig május 10-től 27-ig kigazdák, június 6-tól 19-ig lelkészek, július 5-től 22-ig és augusztus 2-től 19-ig néptanítók számára. Egy-egy tanfolyamra 20—20 hallgató vétetik fel és ellátási segélyképpen a lelkészek és tanítók napi 3 K, a kigazdák pedig 2 K kapnak.

Ezenkívül a szegénysorsu és távollakó hallgatók utiköltség megtérítésben is részesülnek. A résztvenni szándékozók bélyegmentes kérésüket az Erdélyrészi (székelyföldi) miniszteri kirendeltséghez címezve, a Maros-tordavármegyében lakók közvetlenül Marosvásárhelyre, a szilágy megyeiek Buchwein Béla kirendeltségi megbízott címére Zilah, a kolozsmegyiek dr. Cséser Lajos kirendeltségi megbízott címére Kolozsvár, a kisküküllőmegyeiek dr. Egan Imre, kirendeltségi megbízott címére Dicsőszentmárton, az alsófehér- és tordaaranyosvármegyiek Mayerffy György kirendeltségi megbízott címére Nagyenyed, az udvarhelyvármegyiek Székelyhid VIKTOR kirendeltségi megbízott címére Székelyudvarhely, a háromszékvármegyiek Benkő Pál kirendeltségi megbízott címére Sepsiszentgyörgy, a csikvármegyiek Kiss Ernő kirendeltségi megbízott címére Csikszereda, mielőbb nyujtsák be.

Fizessen elő
a Vasárnapi Ujságra!

A
**VASÁRNAPI
UJSÁG**

a legrégebb, legkedveltebb
illusztrált hetilap.

ÖTVENNYOLCZADIK ÉVFOLYAM

Szerkeszti HOITSY PÁL.

Előfizetési ára: egész évre 20 korona,
félévre 10 korona, negyedévre 5 korona.

Mutatványszám ingyen.

Előfizetéseket elfogad

a „Vasárnapi Ujság” kiadóhivatala

(FRANKLIN-TÁRSULAT)

Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

KIS TÁRCA

Jakab, a kis hajósinas.

(Folytatás.)

Rajta kívül volt még a hajón egy szerencsen asszony egy kis leánnyal. A leányka neve: Emma. Négy éves volt, atyja, anyja elhaltak, dajkája Eliz, a szerencsen nő, angolországi rokonaihoz vitte. Utközben gyakran láttam a leánykát; mert szép, enyhe időben a hajó fedélzetén játszogatótt. Volt vele egy szép kis kecske is, és léptén-nyomón utána volt . . . akár csak egy kis kutyka . . . s a huncut állatja fel-le tudott menni a hajólépcsőn is. Olyan bohókás valami volt, mikor a kis leány kecskéjével kötődve játszadozott. Futkostak, szökdeltek, csusztak, másztak köröskörül a fedélzeten. Pajkos kedvteléssel kötődtek egymással. Nagyon megszerettem a kedves kis Emmát és játszótársát, a f ürge Náncsit. A leányka is vonzódott hozzám. Gyakran simult térdemhez és ült ölembe, ha beleunt-fáradt a játékba; ilyenkor aztán egyik szép történetet a másik után kellett elmondanom a kis Jézusról, nem tudott betelni velük. Most hogy beteg voltam, el-eljött reggelenként Náncsijával szobámba ágyamhoz, megnézni, megtudni hogy mint vagyok.

Jakab, a kis hajósinas, a szerencsen nő, és a kedves Emma, az egész hajón csupán ezek hárman gondoltak a halálravált matrózzal. A kis leány ágya szélére ült és el-mullattatta gyermekes csevegésével magános, elhagyatott betegségében. A szerencsen asszony szelid gondozással, hűségesen ápolta. Megágyazott, beadta neki az orvságott, fölültette, ha szomjazott, nem sajnált tőle egy ital vizet, szóval minden tőle telhető szeretetben, segítségben részesítette. Jakab pedig a hajósinas, amikor csak szerét tehetette, a halálravált ember ágya mellé telepedett, és olvasgatott neki Bibliájából. Eleinte kedvetlenül hallgatta a matróz, de utóbb mindinkább kedvesebb-kedvesebb lett előtte Isten ígéje, úgy hogy gyakran alig várta, hogy a kis felolvasó hozzá jöj-jön, s bibliával ágya mellé üljön.

Igy telt el több nap. Egyszer, reggel, j ön am szobámba lélekszakadva, nagy sirással a kis hajósinas. Amint így megláttam, nagyon megijedtem. Azt hittem, a szegény matróz kiszenvedett, a nélkül, hogy vétkeit beismerte és megbánhatta volna. — Mi baj, Jakabkám? — kérdeztem a fiúcskától, s közbe gyorsan fölegyenesedtem ágyamban. — Tán szegény Vilmos bevégezte?

Óh nem! — felelt Jakab — de nagy lelki inségben van. Panaszkodik, hogy ő szegény, nyomorult, elveszett bűnös s váltig azt kiáltozza, hogy pokolra és örök veszedelemre jut. E szavakra a kedves gyermek újra könyzaporban tört ki.

Óh, fiacskám — feleltem neki — soh'se emészd annyira magad! Még jó, nagyon is jó, hogy szegény Vilmos így érez, gondolkozik. Ez csak jele, hogy a mennyei atya a te olvasgatásodat megáldotta, s a szegény betegért mondott imáidat meghallgatta. Eredj csak szépen, vidáman, örömmel megint a beteghez, s imádkozz vele együtt Istenhez, ki megmondta: „Hivj segítségül engem a szükség idején és én megmentelek téged, hogy dicsérhesd nevemet!“ Mond meg neki, hogy Krisztus Urunk felvette a mi betegségünket, magára vállalta a mi fájdalomainkat, hogy békét szerezzen nekünk és sebeitől gyógyulást. Mond meg neki a drágalátos nagy szót: „Jézus Krisztusnak az ő fiának vére megtisztít minket minden vétkeinktől“. (Ján. I. lev. 1. 7.)

— Óh, jó uram! — panaszkodott az inas — mondtam én ezt már mind neki, de csak azt hajlja, hogy ő ezt nem hiheti. Csak azzal van, hogy mindenki megnyerheti bűneinek bocsánatát, egyedül ő nem. Minden vétkes között ő a legnagyobb, a legelvetettebb. Felolvastam előtte a keresztre feszített Gonosztevő történetét; kinek Krisztus urunk halála óráján tett ígertet: „Bizonyára mondom néked, még ma velem leszesz a paradicsomban!“

(Folyt. köv.)

**MAROSVÁSÁRHELYI KÖZ-
HASZNUTAKARÉKPÉNZTÁR**

Maros-Vásráhely
Szentgyörgy-utca 18
Saját ház

Közművelődési és jótékony
célokat szolgáló pénzintézet

Hirdetések

felvétetnek a
kiadóhivatalban

Kalvineum

**mű- és könyvnyomda r.-t.
Telefon 299**

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Marosvásárhely, Széchenyi-tér 50. szám